

Gheorghe Dănilă și Rosina Cambos

O SĂRBĂTOARE PRINCIARĂ de Teodor Mazilu

Data premierei : 13 oct. 1974. Regia : conf. OCTAVIAN COTESCU și asistent OVIDIU SCHUMACHIER. Scenografia : asistent MIRCEA RIBINSCHI. Distribuția : GHEORGHE DĂNILĂ (Varga) ; ROSINA CAMBOS (Iuliana) ; IOAN CIRSTIAN (Nemeș) ; MARIA PLOAIE (Apolonia).

În creația lui Teodor Mazilu, este singura subintitulată, fără echivoc, tragedie. E o tragedie, dacă vreți, a neputinței eroilor de a se smulge unei existențe convenționale, ipocrite, unei trăiri simulate, de a acoperi cu falsă moralitate și pretinsă frumusețe imensul gol sufleteș, și e cu siguranță tragedia unicului personaj frumos, pur, sufletește curat și nobil, pe care ipocrizia și filistinismul celorlalți îl pierde. Plasați în timp în epoca răcoalelor țărănești din Ardeal, piesa înfățișează o familie de nobili vlăguiti, în care părinții își împing fiica la sinucidere, pentru a smulge astfel bunăvoința împăratului și a restabili aparențele onorabilității. Teodor Mazilu nu-și păcărește uneltele cu care ne-a deprins scrisul său, regăsim grotescul în proporțiile lui hidoase, pus și mai violent în evidență prin alăturarea cu fiorul tragic pe care-l stârnește

moartea tinerei Apolonia. Factura oarecum aparte a piesei ridică probleme de studiu deosebite, pe care Octavian Cotescu și elevii săi le-au rezolvat cu strălucire. Varga și soția lui, Iuliana, care văd în executarea iobagilor răsculați un spectacol voluptuos, o adevărată sărbătoare princiară, care găsesc în pieirea fiicei lor singura cale către clemența imperială și reabilitarea blazonului lor nobiliar terfelit, personaje înaintate în vîrstă, complexe în structura lor grotesc-caricaturală, au fost interpretate de Gheorghe Dănilă și de Rosina Cambos cu o surprinzătoare maturitate a mijloacelor. Gheorghe Dănilă realizează un personaj decrepit și abrutizat, într-o compoziție pe care n-o trădează nici o clipă, cu o adîncă înțelegere a naturii fătarnice a sentimentelor și convingerilor mincinos afirmate. Rosina Cambos, în Iuliana, mai pronunțat cinică, purtînd jalnic urmele unei frumuseți înghețate, are o impresionantă forță dramatică, dar și generoase resurse de sensibilitate și e deopotrivă stăpîină pe glas — puternic și timbrat — ca și pe gest — al cărui desen riguros, exact, e deosebit de expresiv. Dar cred că va trebui să fie cu deosebire atentă la unele accente mai aspre, mai, cum să zic, vecine cu vulgaritatea, pe care e datorare să le reprime. În rolul tinerei Apolonia, victimă tragică a propriilor ei părinți, Maria Ploaie, delicată și frumoasă, a fost simplă, caldă, sensibilă și doar ingratitudea personajului — destul de lipsit de suflu tragic — a privat-o de o afirmare mai concludentă a mijloacelor ei dramatice pe care de această dată doar le bănuim. În rolul episodic al slugii, Ioan Cristian atrage doar atenția asupra posibilităților sale, pe care rămîne să le regăsim valorificate în partituri mai generoase.